

Příbuzní Jiřího Munka Na Statku V Doubravicích

Tatínek měl dva sourozence: tetu Bedřišku a strýce Josefa. Jejich rodiny měly dohromady statek v Doubravicích, odkud je tento obrázek. Byl pořízen během žní, někdy ve 20. letech. V popředí na fotografii stojí teta Bedřiška (statná postava uprostřed) spolu se svým manželem, strýcem Vilémem Vohryzkem a nejspíš nějakou služebnou.

Zajímavé je, že bratr Bedřišky a tatínka, strýc Josef Munk si vzal sestru pana Vohryzka Martu Vohryzkovou, takže všichni byli se všemi příbuzní. Vohryzkovi měli dvě děti Hanu a Helenu.

Munkovi měli jen jednoho syna, který se jmenoval Jiří Munk jako já. Strýc Josef Munk byl legionářem v Rusku za 1. světové války. Když byla po první světové válce pozemková reforma a rozprodávala se velká šlechtická panství, legionáři měli přednost a díky tomu strýček získal velkostatek u Teplic zvaný Doubravice.

Statek byl v pohraničí neboli Sudetech, kde tehdy žilo převážně německy mluvící obyvatelstvo. Původně patřil pánům z Lotringen, což byli šlechtici cizího původu. Šlechtici byli nuceni svá panství rozprodat, samozřejmě jim to nevyvlastnili zadarmo.

Statek v Doubravicích byl poměrně veliký, byl to vlastně takový malý zámek. Koupily ho obě rodiny – Vohryzkovi i Munkovi – na polovic a patřil jim tedy společně. V době, kdy statek získali, patřilo k němu asi sto padesát hektarů půdy a později pravděpodobně ještě část půdy přikoupili. Obzvláště Vohryzkovi tehdy patřili k „lepší“ velkostatkářům, jezdili kočárem do Teplic a jejich dcery byly u tzv. selské jízdy. Selská jízda byla taková garda, jak by se dříve řeklo – českých vesnických kulaků. Dostat se k selské jízdě bylo velkou ctí. Účastnila se všech významných slavností a měla vlastní jezdecké koně.

Na statku v Doubravicích byly zaměstnány desítky lidí. Byl tam také adjunkt, to byl zástupce velkostatkáře, který se učil jeho řemeslu. A dále deputátníci. Deputát byl vlastně podíl na úrodě a tito deputátníci dostávali plat částečně v naturáliích.

Všichni příbuzní, co vím, mluvili česky, pravděpodobně včetně našich dědečků a babiček, i když tehdy za Rakouska-Uherska museli samozřejmě umět i německy.

Když byly v osmatřicátém roce Sudety Němci zabrány a naše příbuzné odtamtud vyhnali, Vohryzkovi pak bydleli u nás v Brandýse a Munkovi někde v Praze. Domnívám se, že všichni naši příbuzní, kteří přišli ze Sudet do Prahy, byli potom jako jedni z prvních vybráni do transportů, které nešly do Terezína, ale rovnou do Lodže nebo do Estonska. Mezi nimi byla Hana Vohryzková, provdaná za Hugo Steina. Oba zemřeli v Lodži a byli prohlášeni za mrtvé už v roce 1942.

Zbytek rodiny Vohryzkových, strýček Vilém, teta Bedřiška a jejich mladší dcera Helena, odjeli transportem nejdříve do Terezína a potom do Osvětimi, kde v roce 1944 zemřeli. Munkovi, tedy teta Marta, její manžel Josef a syn Jiří Munk odjeli transportem do Estonska, kde byli prohlášeni za mrtvé v roce 1943.